

תלמודו בידו

דף ב עמוד ב

א [לר' יוחנן, מנין שצריך להפריש את הכהן הגדול ואת הכהן השורף את הפרה ?

ב [האם דנים גזירה שוה במילים הדומות במשמעותן אך אינן שוות בלשונן ?

ג [מנין ש"לכפר" לא בא ללמד חיוב פרישה לכהן העובד בקרבנות יחיד שנאמר בהם כפרה ?

ד [מנין ש"לכפר" לא בא ללמד חיוב פרישה בקרבנות פסח וסוכות ?

ה [מנין ש"לכפר" לא בא ללמד חיוב פרישה לקרבנות שמיני עצרת ?

א ["כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר", כלומר כשם שבמלואים נצטוו אהרן ובניו לפרוש מביתם שבעה ימים ובשמיני עבדו, כך צוה ה' לדורות. "לעשות" זה מעשה פרה. "לכפר" זה מעשה יום הכפורים.

ואין להעמיד את הפסוק רק לענין פרה, שהרי פרה אינה באה לכפר אלא לטהר. ולא רק ליום הכפורים, כיון שנתרבתה פרה בגזירה שוה "צוה צוה" ממלואים.

ב [יש מילה אחרת שוה: אין דנים מהמילה השונה. כגון "צוותו" שבקרבנות ציבור, אינה מלמדת מ"צוה" שבמלואים שצריך להפריש את הכהן.

אין מילה שוה: דנים. כגון "ושב הכהן" "ובא הכהן" בענין בית המנוגע, ללמד: שכשם שלאחר הסגר ראשון, אם ראה הכהן שהנגע גדל, חולץ את האבן המנוגעת, וקולף הטיח סביב וטח מחדש.

כך לאחר הסגר שני, אם הנגע בעינו, חולץ האבן, קולף הטיח וטח מחדש.

ג [אין דנים פרישה בקרבנות יחיד שאין קבוע להם זמן, ממלואים שהיה זמנם קבוע.

ד [אין דנים פרישה לשבעת ימי הרגל, מפרישת המלואים שהיתה עבור יום אחד.

ה [1. אין דנים חג שיש לפניו חג, ממלואים שלא היה לפניו חג.
2. לא יתכן שהרגל עצמו וסוכות אינו צריך פרישה, ואילו הטפל לו צריך.